

Tháo Gỡ

Thích Nhất Hạnh

Sự thật quan trọng nhất mà tôi đang sống là: trong tôi, không còn hận thù và kỳ thị. Điều này đem lại cho tôi rất nhiều hạnh phúc. Tôi có thể chấp nhận và thương yêu được con người, dù con người ấy thuộc về tôn giáo nào, chủng tộc nào, văn hóa nào hoặc chính kiến nào. Tôi không còn oán hận ai, dù người ấy hoặc nhóm người ấy đã làm cho tôi khổ, cho gia đình và đất nước tôi điêu đứng, đã dán nhãn hiệu chính trị và tôn giáo cho tôi để có thể làm hại chúng tôi. Đối với ai tôi cũng mong muốn cho người ấy hết khổ, hòa giải được với người thân và tìm lại được nguồn vui sống. Tôi biết trong quá khứ đã có và trong hiện tại cũng đang có những người có cái nhìn như tôi, biết hiểu, biết thương, biết tha thứ, và trong tương lai sẽ cũng có nhiều, rất nhiều người như thế.

Bạn đề cho tôi nhắc lại một vài câu chuyện quá khứ. Vua Lý Thánh Tông vào mùa Đông năm Ất Mùi (1055), trời giá rét, đã bảo với các quan: Trẫm đang nghĩ đến những người tù bị giam trong ngục, khổ sở về gông cùm, chưa biết rõ ngay gian, mà ăn không được no bụng, áo không kín mình, gió rét khổ thân, hoặc có kẻ chết không nơi nương tựa, trẫm rất thương xót. Vậy các quan nên hạ lệnh cho hữu ty phát chẩn chiếu cho mọi người trong tù và mỗi ngày cho họ ăn đủ hai bữa cơm.

Cũng vua Lý Thánh Tông năm 1065, trong một phiên xử kiện ở điện Thiên Khánh đã chỉ vào công chúa Đồng Thiên đứng hầu bên cạnh mà bảo: Lòng ta yêu con cũng như lòng cha mẹ dân yêu dân. Dân vì không biết mà mắc vào hình pháp, ta rất lấy làm thương. Vậy thì từ nay về sau, không cứ gì tội nặng hay nhẹ, đều nên nhất luật khoan giảm. Trước vua Lý Thánh Tông, vua A Dục (Asoka), vị hoàng đế đã thống nhất Ấn Độ vào thế kỷ thứ ba trước Tây lịch, cũng là một ông vua hành trì đạo Bụt như vua Lý, đã ra lệnh ân xá cho tù nhân gần như mỗi năm một lần. Trong hai mươi sáu năm đầu làm hoàng đế, vua đã ban lệnh ân xá cho tù nhân toàn quốc tới 25 lần!

Vào đời Trần, khi quân Nguyên đang uy hiếp nước ta, trong triều thần có kẻ hai lòng, có giấy tờ giao thiệp với giặc. Sau giặc thua chạy về Bắc, triều thần bắt được một tráp biểu hàng của các quan. Đình thần muốn lục các tài liệu này ra để trị tội. Nhưng thượng hoàng Trần Thánh Tông nghĩ rằng làm tội những kẻ tiểu nhân cũng vô ích,

phải dùng ân đức để tạo dựng đoàn kết, cho nên đã ra lệnh đốt cả tráp tài liệu đi trước mặt các quan cho yên lòng mọi người.

Khi đọc những dòng sử như trên nói về cha ông, ta có niềm tin nơi dân tộc ta. Ta biết rằng ta cũng có thể làm như cha ông ta, và ta biết cha ông ta muốn ta làm hay hơn. Từ hồi còn trẻ, tôi đã mơ ước dựng lên một tầng thân (đoàn thể tu học) trong đó mọi người có khả năng xây dựng tình huynh đệ, biết sống và làm việc với nhau trong thương yêu và tha thứ. Khi lớn lên tôi đã thực hiện được điều đó, và điều đó đem lại cho tôi rất nhiều hạnh phúc.

Thích Nhất Hạnh

Nguồn:<http://lmvn.com/truyen/index.php?func=viewpost&id=ToFgLyKhRmnAUJHrJXFe6Emb9zEdBXrV>

www.thienquan.net

